

finde tilraadet at gaa den Vej, naar et Ministerium iforveien stod paa Lovens Grund, men jeg vilde dog ialtfald have taget det under den alvorligste Overveieelse, om jeg ikke kunde have fulgt det ærede Medlem, hvis han i Tide havde stillet sig i Spidsen for denne — jeg indrømmer — korrekte parlamentariske Fremgangsmaade.

Hidtil har dette ligget udenfor, og jeg veed ogsaa, at det er mine Venners Plan, vi have i den Henseende været enige, vi have bestræbt os for at faae en god Finantslov til Gavn for Landets Udvikling i det Hele, saavidt Finantsloven rækker i Indhold og Tidsgrændse. Naar vi eller naar jeg har stemt derfor, saa er det imidlertid ikke af Tillid til Regjeringen, det er vel snarere af Mistillid. Det har nemlig viist sig, at det Bolværk, som det ærede Medlem satte i 1849, og som han tilligemed sine daværende Meningsfæller, ogsaa de, der gif længere til Høire end han, vare overbeviste om var tilstrækkeligt, Bolværket for Skattebevillingsretten, Grundlovens § 49, det er overstredet. Det nuværende Ministerium har i 1877 uden fjerneste Nødvendighed gjort et Skridt, som er blevet betragtet Landet over hos den allerstørste Del af dem, der befatte sig med Politit, som et Grundlovsbrud, men det er desuagtet gaaet saa. Nu vil jeg ikke sige, at jeg vilde være videre angst ved, om denne Regjering kom til at forsøge sig paa lignende Vej, især ogsaa, fordi jeg venter, at det da vilde gaa den helt anderledes, end det gif den dengang. Men der er noget Andet, som jeg, og jeg antager mange Andre, vilde være betænkelige ved. For det Første ved at stille os saaledes ligeoverfor en Regjering, naar ikke Folkets Villie var fuldt med ved et saadant Skridt, men for det Andet særlig af Hensyn til, at vi ikke kunde ønske paany at se den Ansvarliges Navn under et saadant Aktstykke. Vi kunde finde os i mangan en Vanstuelighed, men vi vilde, trods at vor indre Strid med de ansvarlige Regjeringer, nødig se, at der deraf skulde flyde et mindre godt Forhold mellem Autoriteter, som for Landets Freds og hele Udviklings Skyld altid burde staa i et godt Forhold. Jeg har aldrig været med til at tilraade Nægtelsen af en Finantslov til en lovlig bestaaende Regjering, og det har Venstre heller ikke. I 1873 vedtog vi Nægtelsen af Finantslovens Overgang til 2den Behandling for at fremkalde en Oplosning, som flere af os ønskede. Det var saa lidt en Nægtelse af Medlerne til Regjeringens Førelse, at der var en fem, sex Maaneder tilbage, inden Finantsaaret udløb. I 1877 var det saa langt fra Noget, der lignede det, at det endogsaa var en overordent-

lig rigelig Finantslov, som Folkethinget vedtog, kun vilde det ikke bøie sig for Krav fra andre Faktors Side. Og medens Regjeringen dengang havde tre Medler, en midlertidig Finantslov, Gjennemførelsen af Folkethingets Finantslov, eller at gaa sin Vej, valgte den intet af disse tre, men det fjerde, at faae Rigsdagen pludselig hjemsendt for derefter at udstede sit Provisorium. Der var i ingen Henseende Tale om noget grundlovstridigt Forhold, fremkaldt fra Repræsentationens Side, det var kun den søgte Anledning, der var given. Kun i Efteraaret 1877 var der en Del af den nuværende Opposition, der mente, at Ministeriet ingen Finantslov skulde have mere. Vor Politik har derfor ikke været den at fremkalde akutte Kriser, vor Politik har været Besindighedens, Taalmodighedens, ad hvilken Vej vi mente, at Sandheden skulde seire. Og tilvisse, det vil ogsaa komme, man vil komme til Erkjendelse — noget før eller senere, det er ikke Sagen — om, hvem det er, som vil bygge Landet op, og hvem det er, der, hvad Villie de end have, ikke kunne gjøre det.

Nielsen-Gron: Ja, efterat det ærede Medlem, som nu satte sig, har havt Ordet, kunde jeg nok paa en Maade frasalde Ordet, men jeg anser denne Sag for saa alvorlig, at Enhver maa svare for sig selv, og derfor vil jeg gjerne i al Korthed sige, hvorledes min Stilling er her. Adskillige af de ærede Herrer, der havde Ordet igaar, hævdede, at, naar de stemte for den motiverede Dagsorden, var det, fordi de ikke vilde være med til at offere Noget til Forsvarsvæsenets Fremme. Jeg føler mig derfor forpligtet til at sige, at, naar jeg kan være med til at stemme for den af Flertallet stillede Dagsorden, skal det ikke forstås paa den Maade, at jeg dermed vil sige, at jeg ikke vil være med til at offere Noget paa Fædrelandets Forsvar. Jeg har allerede før ved Finantslovens 1ste Behandling udtalt, at det var en Hjertesag for mig, og det er det i Virkeligheden ogsaa, og saalænge det vedbliver at være det, vil jeg være med til at offere til vort Lands Forsvar Alt, hvad jeg tror, vi kunne magte. Jeg kan ikke tro efter de Oplysninger, jeg har faaet, at vi kunne magte i pekuniær Henseende at befæste Rjøbenhavn, og derfor gaar jeg nu med til at sige Ja til den motiverede Dagsorden. — Overfor den høitærede Conseilspresident, som ikke er tilstede, maa jeg sige, hvorledes min Stilling er. Her er det i Virkeligheden i dette Øieblik ikke det politiske Moment, ikke Partisthed, der bestemmer mig. Ligesaa lidt som jeg vil bestynde den høie Regjering for,